

Fra de gode gamle dage i 90'erne

Denne fortælling om baggrunden for mit "katteliv" skrev jeg i 1995, hvor den blev trykt i DARAKS blad, KATTEN. Der er sket et og andet siden, men jeg hænger da på endnu, skønt stort set alt har ændret sig. Altså bortset fra at katte - nu nogle andre - stadig styrer mit liv.....!!

Rod og rødder

Året nærmer sig sin slutning, og det kan nok inspirere til en smule eftertænkning. På årets første dag blev jeg alene i huset med mine katte, og det var noget af en mundfuld. Men set i bakspejlet er det gået fint, og jeg har endda haft mulighed for at deltage i de udstillinger, jeg har ønsket.

En ting vidste jeg ved årets start: Jeg ville beholde kattene. Et liv uden dem ville være et dårligt liv! Kærlighed til katte er dybt rodfæstet i mig og har eksisteret så længe, jeg kan huske tilbage.

Jeg kan huske dengang, jeg som ganske lille sad sammen med min far

og hørte ham fortælle, at jeg er opkaldt efter Lise, som var hans barndoms elskede kat i næsten 17 år. Hun kom ind i hans liv, da de begge var helt små, og de betød alt for hinanden. Hun ventede på ham, når han kom fra skole og sov i hans seng om natten. Der bragte hun også sine utallige killinger til verden. Det var rædselsfuldt for Lise og far, at killingerne blev druknet af farfar, efterhånden som de blev født, men der blev ikke givet pardon! Dyrekærlighed og barmhjertighed var ikke farfars stærke sider.

Farfar var togfører i Skive, og en dag blev han forflyttet til Struer, hvilket

Lises far, Erling, med sin kat, "Lise", i Skive (1936)

betød oprud for hele familien. Det blev Lises skæbnetime, for farfar ville ikke have den nu aldrende kat med. Far fik ordre til at drukne hende i åen, og der var ingen vej udenom. Farfars

ord var lov, så far måtte gå den tunge gang! Selv om jeg var ganske lille, da far fortalte mig det første gang, kan jeg endnu huske den gru, jeg følte ved tanken om Lise og to tunge sten i en sæk. Jeg husker også, at fars øjne blev blanke, når han i fortællingen nåede dertil, at sækken ikke rigtig ville synke, men blev urimelig lang tid i vandoverfladen.

Som den ulykkelige dreng nu stod der og tog en grusom afsked med sin elskede kat, som han havde haft hele sit liv, lovede han sig selv, at hvis han nogen sinde blev far til en pige, skulle hun hedde Lise efter katten for derved at ære dennes minde og sikre, at den aldrig skulle blive glemt.

10 år senere blev han far til mig, og hvor omskifteligt mit liv end har været, så har det altid indeholdt en kat. Oftest flere.

Gennem mange år havde jeg huskate, men det er jo næsten en naturlov, at fritløbende udekatte før eller siden bliver kørt ihjel. Sådan gik det også med mine, og hver gang var sorgen så stor, at den næsten ikke var til at bære.

Ved tilfældighedernes spil fik jeg for fire år siden forvildet mig ind på DARRAK SYDs hobbyudstilling i Nr. Alslev. Det blev epokegørende! For før-

ste gang gik det op for mig, at man kan give en kat et godt liv, uden at den behøver at løbe frit. Det førte min første racekat, Belsazar, med sig. En hvid Maine Coon.

Derved trådte jeg ind i den såkaldte "katteverden", som er noget helt for sig selv med ting og begreber, jeg ikke havde anet eksistensen af. Mine katte havde indtil nu fået mad, vand, kærlighed og evt. en grusbakke. Nu lærte jeg om burgardiner, transportkasser, EMS-systemet, klosakse, trimmekamme, loppeangst, dommere, kokarder, stamtavler, spisesedler, balkort, pokaler, certifikater m.m.m. - kort sagt: Jeg begyndte at gå på katteudstillinger og blev grebet af den særegne spænding, der opstår sådan en tidlig morgen, når man træder ind i hallen og fornemmer færten af fertil hankat. En ganske særlig duft. En ganske særlig verden. En verden, som nu også er min.

De skelsættende ting i mit liv er altid sket ved tilfældigheder. Således havde jeg ikke planlagt, at jeg skulle opdrætte og udstille Russian Blue, men der kom engang en russer ind i mit hjem og blev der. Den blev til flere, og jeg tabte mit hjerte til denne lille hengivne blå kat. Samtidig kan jeg

ikke undvære siamesere i mit liv, så det er egentlig noget værre rod! Tilsyneladende. For i virkeligheden trives mine tre racer fantastisk godt sammen og har hver deres fascinerende særpræg: Maine Coonens ophøjede ro og mediterende karakter er en spændende kontrast til de syv små russeres evige foretagsomhed og indbyrdes kommunikation, som igen suppleres af to siameseres påtrængende krav om at være med i alt, hvad der foregår. Alt!!

Ofte ligger alle ti katte i en stor klump. Det er sødt at se på, men mindre sødt at føle, når det foregår på min dyne om natten. Men – har man sagt Belsazar, må man også sige Emma, Ivan, Isabella, Kalle, Katarina, Skrig-hals, Victoria, Svinepels og Parsifal! På min væg hænger et foto af min fars gamle Lise. Hvis hun fra sin kattehimmel ser ned i mit menageri, håber jeg, hun med tilfredshed kan konstatere, at hun aldrig blev glemt!

Med venlig hilsen
Lise Vigsø

Godt nytår!